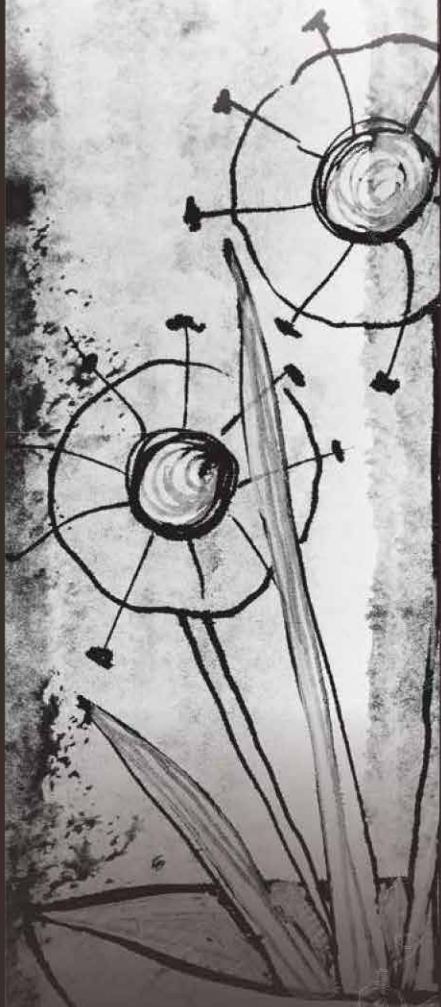

jožica udovč krhen

DRUGA
STRAN
LUNE

Občutja ob besedah Jožice Udovč Krhen

Ko použiješ toliko besed, ki ti zbudijo toliko občutkov, za katere morda niti ne veš, da si jih sposoben občutiti, veš, da si lahko na travniku, med živopisnimi cvetovi, koder se družijo čebele, čmrlji, metulji, pa spet v toplo zakurjeni sobi, ko zunaj škriplje sneg in se orošena stekla do jutra okrasijo s prečudovitimi ornamentami; da te neke druge ledene rože ohladijo do srca, da te sanje, izsanjane in neizsanjane, spomnijo na lastno hrepenenje po njih;

že čez trenutek lahko pomirjeno vdahneš večer, medtem ko je dan za teboj in je vse postorjeno in vse diha v ritmu drugačnih sanj, se sredi belega dne vtihotapijo sanje o daljni ljubezni, ki je bila, pa skoraj ne veš več, če je bila resnična ...

Besede stopajo po uhojenih poteh in po brezpotjih, se ustavijo ob makovem cvetu, ošinejo majave trave, pijane od mladega vetra, za hip ležejo mednje in se zazrejo v samoten oblak, oddaljen na svojem potovanju; stegujejo roke po dotikih, ki so, in po tistih, ki jih ni; molijo svoje molitve, ki niso zapisane v nobenem molitveniku ...

Besede najdejo vsak drobec vsakdana, naveličanost, utrujenost in svetleče iskricke lepega, ki ta vsakdan zmorejo voditi naprej, v naslednji vsakdan, saj dokler žarijo v njem, s svojim sijem prelijeje vse tisto, kar ni lepo in kar hoče spomin zapreti v drugo skrinjico, skrinjico pozabe, niča.

Besede se ne utrudijo. Vznikajo tudi takrat, ko je čas neusmiljen, krivičen, ko bi morali vsi dvigniti svoj glas in kričati na vse grlo, da bi bili slišani, pa se zapiramo v svoje lupine, ponižani, razžaljeni v svojih dušah ...

Besede se zaganjajo v vso zlaganost, sprenevedavost in napihnjenost novodobnikov, ki so prepričani v svojo veličino, pa so tako presneto prazni, puhloglavi in pohlepni, da ni uteži, ki bi jih v tem odtehtale ...

In besede najdejo najmanjše prizore, majhne slike, utrinke, ki jih zajamejo vase, da se nato izbesedijo v čudovite izpovedi vsega, kar je lepot danih na tem edinstvenem svetu.

Tako **Jožica Udovč Krhen** čuti svet, tako ob svojih začutjih pošilja besede tja, kjer jih potrebuje, da zaznamujejo tisto, kar mora izpovedati. In izpovedati ima veliko. Vsa širina in višina življenj, čutenj, hotenj se ubeseduje na njeni **drugi strani lune**.

Mene je njena zbirka **Druga stran lune** nahranila v vseh čutih, prebudila že davno odsanjane želje, potrdila v drobnih razmišljanjih in napojila z grenčico resnice o tem, kaj človek je, kaj ne bi smel biti in kaj bi lahko bil, moral biti.

Kot lahne sprehajalke so mi njene besede prihajale naproti, se komaj zaznavno obdrsnile obme, pa me vendar zaznamovale s silnostjo, ki jim je skorajda ne bi mogla pripisati. V valujočem prepletanju utripljejo po vsej drugi strani lune in ne morem reči ničesar drugega, kakor: neizmerljive so globine čutečnosti in največja umetnost jih je ubesediti.

Jožica Udovč Krhen je to natančno začutila in udejanjila v svoji poziciji prvenca, ki je moral predolgo čakati, da mu je dovolila v svet!

Ivana Vatovec

Jožica Udovč Krhen

Jožica Udovč Krhen se je rodila leta 1944. Po končanem šolanju je v Boštanju in Celju poučevala razredni pouk in likovno vzgojo. Od leta 1997 se poglobljeno posveča slikanju in pesniškemu ustvarjanju.

Živi v idiličnem kraju, nekoliko odmaknjenem od Sevnice, od koder ima kakor na dlani Boštanj, Savo in še lep del Slovenije, kakor nalašč za njeno umetniško dušo, ki v tistem kraju najde besede za svoje pesmi in barve ter oblike za svoje slike ter čudovite umetnine iz keramike.

Do sedaj je imela 11 samostojnih razstav. Z ilustracijami je opremila štiri knjige. Sodelovala je na veliko literarnih večerih in priložnostnih prireditvah. Piše haikuje, liriko, predvsem pa družbeno angažirane pesmi. Doslej je objavljala v publikaciji JSKD Brežice Če beseda bi doma ostala, v Zvenu besede K. D. F. Bogovič Dobova, v literarni reviji Otočje O. KUD Otočje in v reviji Vpogled ZKŠT Žalec. Zbirka pesmi in haikujev »Druga stran lune« je njen prvenec.

V njem je poudarek na vsebinah, na iskanju Človeka v človeku in manj na formi.

jožica udovč krhen

DRUGA
STRAN
LUNE

vsem,
ki vas bodo
pesmi našle
in se vas
dotaknile

krhke. rime

z vetrom so prišle
v travah šelestele
s cvetjem se igrale
ob potoku so postale
dvignile se v višave
združene v dežnih kapljah
so po listju odpolzele

misel spremlja krhke rime
tiho jih privablja vase
jih objema
nežno boža
popestuje
vse za čase
ko se bodo zbrale
pesem zame
zate stkale

prgišče zrnja
ob vedru praznih plev
pišem haiku

iskanja

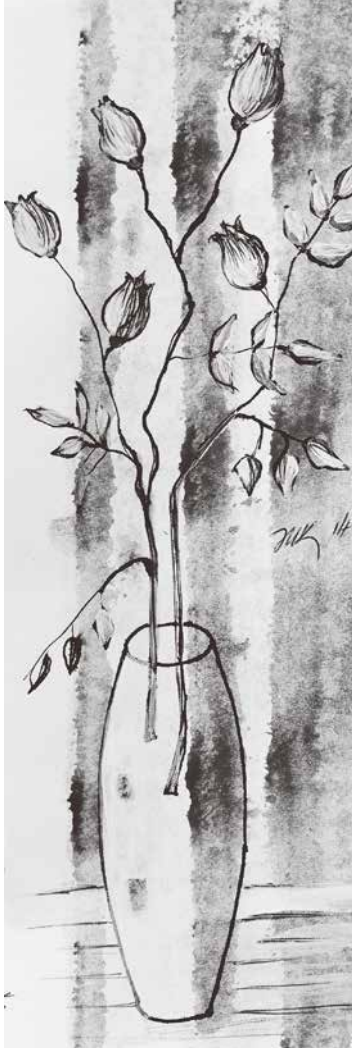
iskala je iskanj iskanja
stkana iz pajčolanastega tkanja
našla tihe je besede
nežne
kot kopreno tkanje
z zlatimi nitmi povezene
ki varujejo jih sanje

ni se jih dotaknila
tiho vanje je strmela
da ne bi jih ranila
nikoli jih ni v roke vzela

kaplja vode
ujeta na dlani
rojeva sonca

strme in samotne
vodijo od nas do vas
noga plaho stopa nanje
za trenutek
ustavljen čas

misel plaha
sanje stkala
sanje lepše od kopren
krila jim srebrna dala
da poletele bi v daljave
dvignile se v višave
mir prinesle
vsem ljudem

staro razpelo
ob kolovozni poti
molči v pozdrav

stopinje

ko skozi čas
breztelesno grem
korak v preteklosti mi zastoji
in
ko v prihodnost se zazrem
korak si z mano ne želi
ker jutri je neznan
zastrt
odmaknjen dan

po brezpotju

nočni metulji
ožganih kril plešejo
v soju ognja

minulih let
zbiram okruške življenja
ločujem izpete od neizpetih sanj
objemam prebujen življenjski utrip

nad mano zvezdnat svod
vrnjena misel izgubljena
naslednji hip
odšla bo svojo pot

kdo ve
če vrne se nazaj
in kdaj

pozaba plazi
po grbinah življenja
vsak dan kaj novega

poletni dan

odet v večerno je obleko
v prostranstvih daljnih zlati medaljon
koprenast oblak v prosojno je tančico
vtkal nekaj zvezd
nebesni pajčolan

sanjavost tiho lega vame
dočara mi minule dni
v podzavesti svet omame
ko zdramim se
sedanjost jo duši

na suhih travah
tankonožne kobilice
jezdijo v noč

nemirne
roke

hladnih ljudi
v hladnih domovih
iščejo
tavajo
tu in tam zahrepene
ko
v praznini
onemoglo
se po mračnih kotih
razkrope

molčeče stene
za zaprtimi vrati
poznajo ljudi

v belih
nočeh

zamre ptičji spev
v belih nočeh
ledene rože vzcveto
v belih nočeh
objeta telesa
razdvajajo misli
v belih nočeh umira ljubezen

v samosti jutra
na ledenih šopkih
brazde prikritih solz

tlenje
žerjavice

ledeno cvetje
z ozeblega okna
snemam z dlanjo

sredi noči
razgrnjen
rdečkast sij

stena zabrisanih senc

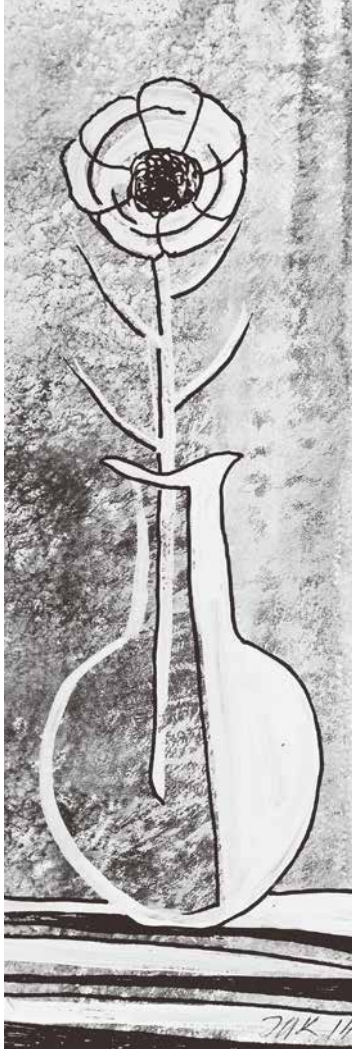
v objemu tišine
speča otroka
na telesu roka
topla
upognjena dlan
in vendar
vsak sam

na strehah vasi
čepeči dimniki
ves dan kadijo

sedim za mizo

na pol prazna čaša
v kotu sveča
že ugaša
v sobi poleg otrok sanja
na steni ura mi naznanja
da danes
včeraj bom imenovala

tiho je v mračni sobi
včasih
le za hip
začutim srca lastnega utrip
in zopet mir
minute
ki v neskončnost se love
prazna čaša
sveča
ki dogorela je

v soju lune
breza v žledu niha
zimski nočno

v decembrski noči

ledene rože vzcveto
kot kaplje zdrse
ko nanje polagam
ozeble dlani

v decembrski noči
ledene rože vzcveto
in nikogar ni
da ogreje
ozeble dlani

guganje mostu
na jeklenih vrveh
visi življenje

sredi
polja

je stal
ko je zorela pšenica
gledal je klasje
in se spomnil njenih las
zlatastih in žarečih
in njenih oči
v barvi plavice
in lic
ki so kot mak rdela
ko ji je dejal
da rad bi
v njenem
naročju zaspal

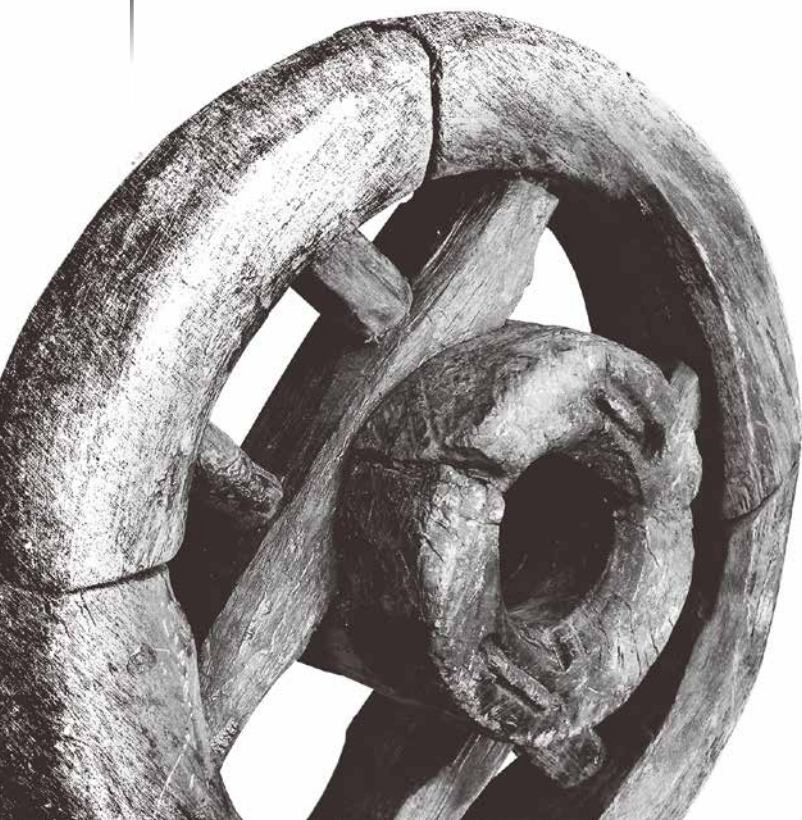
sonce v zenitu
vonj sivke in žajblja
ustavi korak

v pričakovanju

svetlih las
lahkotnega koraka na stezi
rožnatega krila
zibajočih bokov
v prelestni pomladi
tihe pesmi vetra
v objemu trav
razčesanih vej breze
v pozdrav
pogleda
z ognjem v očeh

na ustnicah hrepeneč nasmeih
in nato grenko spoznanje
nje ni
le sanje

stopinje domov
na prehojeni poti
pohojen cvet

nekje

na poti življenja
mladostno spogledljiv
in zaverovan vase
si me izgubil
stopila sem na drugo pot
še opazil nisi
nadaljeval si sam
in me pustil samo
hodila sva in hodila

utrujen od poti
si me v nekem trenutku pogrešal
in me poskušal najti

daljave so prevelike
potreboval bi novo življenje
potreboval bi oči
ki bi videle

tek po krožnici
do onemoglosti
nikoli konca

v predvečerje

neopazno tihotapi se mrak
stopinje tesnobno iščejo pot
mimo hitijo nemi obrazi
s sledmi zdajšnjih
in minulih zmot

ob poti samotno drevo
tiha senca jesenskih večerov
staplja se z vonjem
umirajočih trav
vse je tako zlovešče tiho
od nikoder šepeta v pozdrav

drsajoč korak
skozi alejo gabrov
vonj jasmina

tihi vzdihljaji

korak antilope
metulj na vrtni zabavi
prešeren smeh
spogledovanje
skrivnostni dotiki
med poležavanjem v travi
lebdenje nad sabo
tihi vzdihljaji
kot žvrgolenje
plaz toplih besed
polet med oblake
in tihe dobrane

med sončnimi žarki
igranje s prameni
pripoved tišine
ob stiku z rameni
ta nežen dotik
in čudna tihota
sta v tem trenutku
opojna lepota

drobne kresnice
vestalke dolgih noči
hodim za njimi

ljubezen

zgodba izginulih dni
nekje globoko tli zastrta
za vzplapolanje ni moči
ni vere
ni upanja mladostnih dni

dan dnevu je enak
v podzavesti ples obupa
potiskan vanjo vrsto let
spomini mračni bdijo
vračajo v zavest se
spet in spet

pesem sinice
v skobčevem preletu
v hipu zamre

šepet tišine

ko v dnevih molka
šepeta tišina
iz prostora v prostor
skrivoma drsi
objema
joče
nekoliko zastane
in
boli
boli

ustavi se
ujemi šepetanje
o ljubezni govori
o grenkubah
in
o naročju
izgubljenih dni

in memoriam
tihih misli tih korak
odložen cvet

roke

kot lovke hobotnic
tipaje iščejo plen
rahel dotik
objem
preko ramen stisk
in popustijo
zdrsnejo v krilo
tam obleže
počasi
do kolen zdrse

čuden lesk v očeh
naslada
hrepenenje
navada

odprta kletka
osvobojen um
ne ve kam

razklanost

v sebi
drobovje v dlaneh
možgani na asfaltu vrelega dne
izgubljanje smisla
odvečnost
celice v prazno beže

tuje živeti je v včeraj
vkleščten v mednožje današnjega dne
tuje hrepeneti za dnevi
ki v brezčasje beže

priprta vrata
zapredek pajčevine
nihče ne vstopa

klošarim

na odpadu zgoščenega časa
iščem vrednote minulih dni
brskam med ostanki značajev
v množici iščem ljudi

naletim na čredo
zvegana išče vodnika
izgubljeno se sem in tja
po brezpotju potika
čaka na prazne besede
na upanje
za jutrišnje čase
da se je dotakne
in ga kot spužva
vsrka vase

božjepotna cerkev
procesija mravelj
zapušča oltar

v mišnico

prozornih sten ujeti
tipaje iščemo izhod
v kaotični svet vpeti
vedno novih zmot
nevidni obroč napenja
množica
ujeta vanj
krog neskončnosti načenja
razbolela
od neizsanjanih sanj
roke iščejo prostranost
ustavi jih neviden stik
bolečina
v prostor se zareže
ujetih krik

v gobcu mačka
ptica izpoje pesem
krvav večer

izsanjana
bit

zaniha skozi čas
v praznino izgubi se misel
med lažnim bliščem novoletnih sanj
med posiljevalci kiča
visijo dnevi brezčutja

opotekajoči čas tesnob
poraženci razprtih dlani
iščejo toplino
med kozarci penine
in bliščem ognjemeta
glasba
ki boli

v neki mansardi ugaša življenje

trepet veščice
v kleščah bogomolke
ugaša življenje

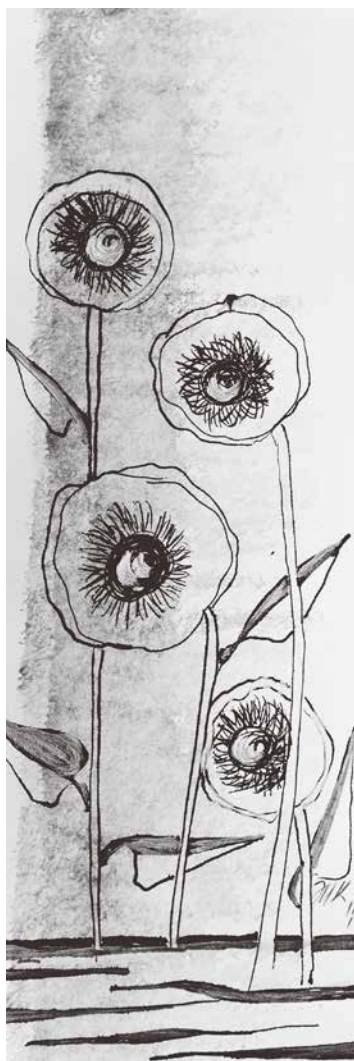
ožig

padajoče zvezde na razprti dlani
zoglenela misel razkraja telo
gomazeči pritlikavci davijo spomine

ni vrnitve
toplih objemov kristalnih noči
vlažnih dlani na poležani travi
potopljenega meseca v razprtih očeh
dotika ustnic
tihega šepeta

ne
ni vrnitve

priprte veke
zabrisana poljana
odrinem spomin

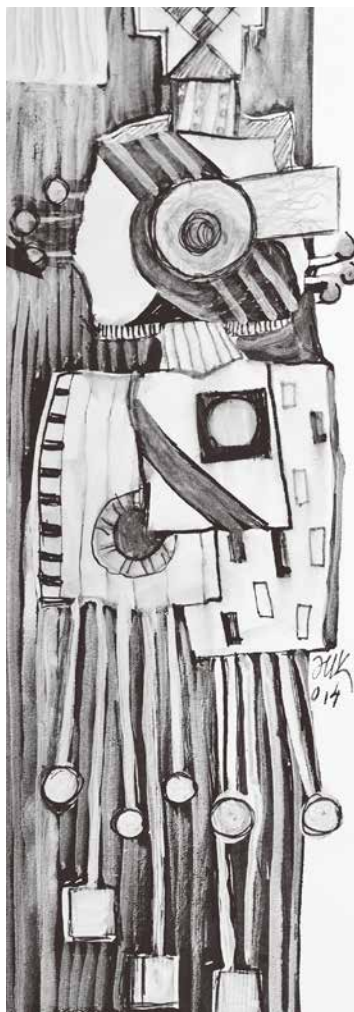

Ujet

v svetu
ki mnogim je prostran
korak
v asfaltno džunglo naravnan
odsoten
izvotljen pogled
in sam
telo ujeto v lastne zanke
in drugih splet
misli
nerešene uganke
iz vrste let
globoko bolečina
potiskana v podzavest
hoja po labirintu
brezizhodnost cest

sestop v prazno
navidezno mirovanje
v možganih kaos
beg v verovanje
v stvarstvo vesolja
morda vanj

ob prašni cesti
dež umiva razpelo
križani joče

umiki

nihče ne sliši šepeta
ne krikov vseh
ki poleg stoje
življenje je polno umikov
povešamo poglede
tajimo srce
ob bolečini zamahnemo z roko
bo že
ne maramo vloge zdravnikov
za tesnobe
naj psihiatri skrbе

šepeti umolknejo
kriki zamro
vsak sam hodi okoli
nasmeh
bežen pozdrav
v cerkvi nekdo k bogu moli

razpelo tiho v cerkvi stoji
bolečina ne mine
le upanje rahlo še tli

v življenju
in na pokopališču
sami okvirji

na črni
cesti

rezgetanje bolečine
krog v kvadratu je ujet
porazgubljeni kriki
v maternici zemlje
z zavistjo oplojeni
rojevajo se spet
svet danes
je v včerajšnje sovraštvo ujet

na hrbtih gora
dan jezdi v dolgo noč
še ptice molče

koprenaste sanje

nihajo skozi čas
iz polpraznine v praznino
se izgublja misel
vsak dan
v brezčutju utesnjen
lovi opotekajoč korak

v času krikov
in nemih poti
vodeni na povodcih
trgovinskih centrov

še ljubezen se je izgubila
tam ob kavi
obešena na stol
pritajeno čaka
jutrišnji dan

zakrito sonce
mračni vrelci duše
jutri bo nov dan

samost

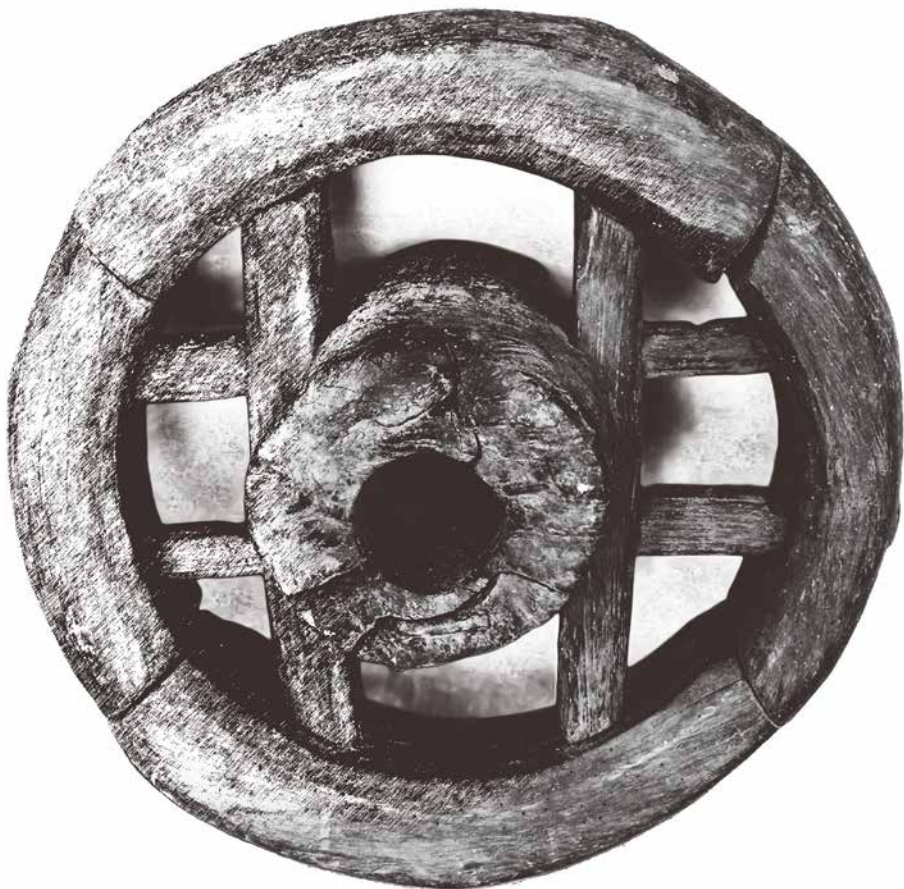
prazna svoboda dolgih noči
neutešena hrepenjenja
iskanje smislov
ranjena čustva
fikcija utvar
prehojena pot
od samozadostnosti
do odvečnosti

bledi moč dolge noči
v cerkvi klenkne zvon
v daljavi rdi nebo
začenjam nov dan

mrakobnost cerkve
duhovnik pred oltarjem
zarana pije

tiha
razjeda

razjeda misel
otopelost
brezčutnost
sta našli smisel
z razmehčanimi kostmi
in prepojenimi možgani
smo omagali in občepeli
na prvi stopnici poti
zdaj ždimo
komaj opazno hrepenimo
v pričakovanju uresničenja sanj
pestujemo misel
da v samosti človek
ni edini
in ni sam

razpeti ljudje
ne zmorejo peti
razpetih pesmi

oguljene besede

praznih fraz
rojevanje nesmislov v maternici uma
izrečene misli
udarci knute na razgaljenem hrbtu
nemi kiki ranjenih duš
komu mar
sama navideznost
in otopelost
zlaganega sveta
resnično je življenje poražencev
prepojeno
z energijo padajočih

trdne pregrade
omejenih možganov
ne morem čez

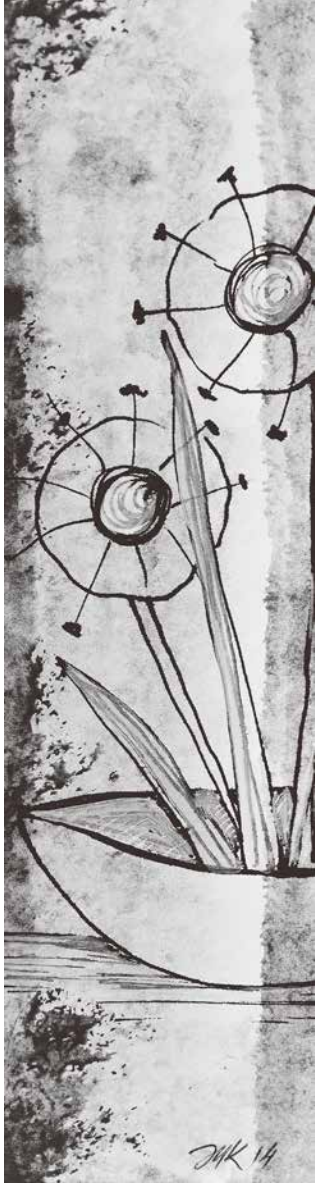
kam

žalovanje za umrlimi sanjami
s pepelom posuto telo
lebdenje nad potjo zabrisanih ciljev

minljivost dni
zid objokovanja
padanje
vstajanje
vstajenje

ježa skozi preteklost
na skeletu življenja
v nerazpoznaven svet
vsakega naslednjega dne

zlagani nasmehi
bojazen mrtvi telo

pogle megle
razpotje v brezpotju
ne vem kam

navideznost

razigranost
prešernost
in mračne erupcije duše
hkrateu udarec in objem
čokoladni preliv na torti pelina
prevaran svet
ves blišč
stopljen sladoled
prikrita grenkoba
zmedenost
odtavanje v sanje
resničnost je privid
življenje
nehoteno divjanje

daleč na vzhodu
krvava maternica
rojeva sonce

do|gčas

razpreda se po sobi
koktail
sivine juter
in hlada zimskih dni
potresan v lobanjasti posodi
vrh ramen
majavo se drži

sivina se stopnjuje
zatohel zrak
zajeda se v mrazeči hlad
tesnoba oklepa vsak korak

zvonjenje telefona
zdravitev iz polsna
stene iz betona
stara pipa
voda že ves dan kaplja

na vratu žene
kovinska verižica
pomislim na psa

b|edica

prebujajočega dne
v nemih krikih razprte oči
misli vozlajo črn makrame
samost radira črte življenja
porojenega v vstajenju
turobnega jutra

v porajajočem svitanju
ni moč zaznati svetlobe
za jasen dan
je
zgolj zdramitev
o ničevosti včerajšnjega
in jutrišnjega dne

jutranji ave
megla zastira okna
omejen pogled

delirij omamljencev vina
ofelije pred hamleti beže
rembrant na steni
stvarjenje poustvarjalca
nove horde klavcev
epopeja
od pekla do raja
izdaja
dom zdravja
ekcem mozoljav
država na licitacijo gre
objestneži jahajo življenja
brezmejnost citatov
omejenih iger
dvomiseln obrat
negotovost je v atome prodrla
jermenice čvrsto drže
evmenida je zastor širom odstrla

tihota sobe
prižgem televizijo
zopet zavaja

velike
besede

izpraznjenih glav
izprani možgani postavnih mladcev
pljuskaajo na obalo
prinašajo neprepoznavno
in odnašajo upanje
včerašnjega dne
golobradci so zapustili kokone
zavihteni v sedla
se gredo jezdece apokalipse
človek v množici
ne more vstati
je kot ogorek
pod njihovo
peto

ozeblo sonce
v golih krošnjah dreves
prezeble ptice

skozi
čas

korak za korakom
hiše posivelih pročelij
polegel dim
ulice polne odpadlega listja
cigaretnih ogorkov
po vogalih se pasji seč cedi
pred bifejem
vonj po postanem vinu
nekdo je naslonjen ob steno
komaj stoji
med čipkami orošenih šip
odsotni obrazi
odtenki hiš

približuje se večer
to noč
bo luna risala dolge sence

med hišami
silhueta starca
sprehaja palico

vsak dan

odhajanje
prihajanje
spanje
armirane stene
zlizana vrata
verižica na zatik
majhno kukalo
mračen hodnik
zatohlost povsod
neutolažljivo hlipanje
kričanje opitega
trušč padajočega stola
in tišina
ki davi osamljene ljudi
spalnih naselij

napetost prekine vrtanje
stene ječijo
nekdo menja kuhinjo
hrup se zajeda v možgane
drugi ga ubija s hrupom
stara gatibo
hrešči bijelo dugme

siva pročelja
za zastrtimi okni
sivijo ljudje

izgubljeni čas

ob beli steni ekran
poročila
seks
kriminal
razvlečen koncert
in geniji v omizju
nekaj kulture
vojna
mamila
različni kiksi
ki jih vlada je ali ni naredila
in zopet
poročila
seks
kriminal
razvlečen koncert
iz dneva v dan
spet in spet

iz fotelja
preštevam kanale
končno ugasnem

kot
pajčevina

prikritost se razpreda
tako vsakdanje je
smehljaji
včasih glasen smeh
pogled ki ledeni
juha
ocvrt krompir in dunajski
pivo
kozarec vina
včasih dva
torta
kava ali sladoled
vse uvod
v krik noči

krvave kaplje
na rezilu sekire
spet vonj po juhi

trepet
tišine

osoren pogled
zatajen dih
pritajen krik
prelita juha

prsti nemirni drhtijo
odtavana ljubezen
v zadnjih koprenah blede
velike modre oči
vsak dan manj žarijo
počasi postajajo
mrtve oči
odraslih ljudi

pes na povodcu
opitemu lastniku
kaže pot domov

klepet

o dober dan
tako dolgo se nisva videli
kako
če se spomnim marka
seveda
pred mesecem
sem ga srečala sredi parka
sprehajal je psa

kje
kdaj
s kom
z rdečelasko
v kavarni
ne ne
to ni bil on
hodi z brineto
drobno koketo
od lani v bližini živi
z njo se sestaja
na koščku raja
z njo sanje
včasih postelj deli

pozna jesen
pod ogolelim ginkom
počiva sonce

oddih brki

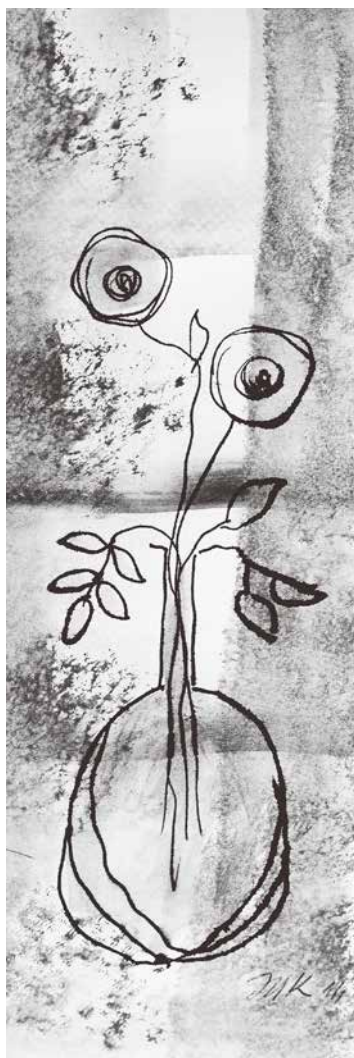
kravata
hlačnice na zavih
doma dva otroka
ženi copata
gre na oddih

bled
diva estrade
globok dekolte
zvezda
ki tone počasi
oplazek s pogledom
slavi
minevajo časi

v rokah ključ apartmaja
delo
novice
in stop
ob njem prgišče raja
ljubica
od glave do pete
tip top

pogled boža
lase
ramena in niže
spomni se žene
se zdrzne
na rane polaga obliže

soparen večer
na zgubanem licu
pot išče pot

vidim te v soncu
listju
dežnih kapljah
ki po steklu drse
stopaš ob meni
po travi
in mi pogladiš lase
tu si
sredi vrvečih ljudi
in tam
med jablanami
med trto
kjer grozdje zori
ob meni si ob reki
na travnih rebreh
z mano loviš se
po gozdnih poteh

in vendar te ni
premnog spomin
počasi blede

še vedno ostajaš
v soncu
v listju
dežnih kapljah
ki po steklu drse
stopaš
ob meni po travi
in mi pogladiš lase

veter žvižga
skozi drobcene trave
sami soprani

snidenje

sanjala sem
rozamundo si igral
harmonika zamolklo je ječala
voščeno bel obraz
v neskončnost je strmel
prsti po tipkah so drseli
na basih roka
le skelet
in hip nato
do tal raztegnjen meh
si res nazaj prišel te
večnost je vrnila

predramim se v zimski dan

ponoči je zapadel sneg

tebe ni
in ni več sanj

onemoglo starko
je gugalnik odgugal
v neskončnost

pogreb

človek s križem
nekaj mož
in duhovnik
v belem oblačilu
konja
voz
na vozu krsta
šopek cvetja
venca dva
zadaj deset
petnajst ljudi
sorodstvo ožje
nekaj radovednežev
iz vasi

samotno je živel
za njim nihče
ni govora imel

nad gladino trav
križarijo metulji
vsak na svoji poti

pesnikovanje

očistiti pesem
na vrstico dve
skrajšati
strniti vse

ujamem naj misli dolgih let
osiromašim življenje
očistim izraz
le na nekaj besed
seciram
razstavim naj tudi skelet
zadušim naj prikritih misli plaz
v nekakšno zgoščenko

očistila sem pesem
na vrstico dve
skrajšala
strnila
zbrisala vse

KULTURNO DRUŠTVO
Franc Bogovič DOBOVA Literarna sekcija BESEDA

ZBIRKA
Kletka besed

I.
Dr. FRANCE PREŠEREN – BRANKO BOGOVIČ
PESEM O NESREČNI KATRI
2007

II.
FRANC ŽIVIČ
PESMI MOJEGA ŽIVLJENJA
2007

III.
JUSTI GNEDIČ – KOZINC
SPOMINI IN SANJE I. PRIČEVANJE
SPOMINI IN SANJE II. PESMUI
2008

IV.
IVANA VATOVEC
V BREZVETERJU ČASA
2008

V.
JERICA HRIBERŠEK
PREPLETANJA
2009

VI.
FRANC ŽIVIČ
V KROŠNJI CVETO KORENINE
2009

VII.
FRANC DERŽIČ
MED DVEMA SVETOVOMA
2010

VIII.
FRANC ŽIVIČ
DOLGA POT IZ TUJINE
2011

IX.
MARINKA MARIJA MIKLIČ
ODPRTA OGRAJA
2012

X.
JOŽEF PETAN
DROBCI IZ ŽIVLJENJA ŠTIRIH GENERACIJ
2013

XI.
RUDI MLINAR
DOBOVSKA SIMFONIJA FRANCA VADNALA
2013

XII.
RUDI MLINAR
ZA MAVRICO PREKO OCEANA
2014

XIII.
MARIJA STARIČ
MED VISOKE TRAVE BI ŠLA
2014

XIV.
JOŽICA UDOVČ – KRHEN
DRUGA STRAN LUNE
2014

Druga stran lune

Avtorica poezije:

Jožica Udovč Krhen

Uvodna beseda:

Ivana Vatovec

Likovna oprema:

Jožica Udovč Krhen

Oblikovanje:

Nataša Krhen | Lirion

Založba:

**Kulturno društvo Franc Bogovič Dobova
Literarna sekcija BESEDA, Dobova 2014**

Naklada:

250 izvodov

Tisk:

Artisk, 2014

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-1

UDOVIČ Krhen, Jožica

Druga stran lune / Jožica Udovč Krhen ;
[uvodna beseda Ivana Vatovec]. - Dobova :
Kulturno društvo Franc Bogovič, Literarna
sekcija Beseda, 2014

ISBN 978-961-93556-4-0

275749376

BESIDA
ELEKTARNA SERIJSKA
KVO
FRANC BOGOVIĆ
DOBOVA

9 789619 135564 0

cena: 10,00€